

Ķēnišķīgi priesteri

Prezidents Tomass S. Monsons
Augstākā Prezidija pirmais padomnieks

Laiki var mainīties, apstākļi tāpat, bet patiesa Dieva priesterības nesēja īpašības paliek nemainīgas.

Brāļi, kad es raugos no šīs majestātiskās celtnes viena gala uz otru, es vienīgi varu teikt, ka ir ļoti iedvesmojoši uz jums skatīties. Ir apbrīnojami apzināties to, ka tūkstošos draudžu namu visā pasaulē vēl citi bez jums — Dieva priesterības nesēji — saņem šo translāciju ar satelīta pārraides palīdzību. Nacionalitātes ir dažādas, un valodu ir daudz, bet mūs visus vieno viena kopēja iezīme. Mums ir uzticēta, un mēs turam priesterību, lai rīkotos Dieva Vārdā. Mēs esam svētās uzticības saņēmēji. No mums tiek daudz sagaidīts.

Mēs, kam ir Dieva priesterība un to godājam, esam starp tiem, kuri ir pataupīti šim īpašajam vēstures periodam. Apustulis Pēteris aprakstīja mūs 1. Pētera vēstulē, otrajā nodaļā, devītajā pantā: „Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā gaismā.”

Kā jūs un es varam kvalificēt sevi, lai būtu šāda apzīmējuma „ķēnišķīgi priesteri” cienīgi? Kādas ir patiesa dzīvā Dieva Dēla īpašības? Šovakar es vēlētos, lai mēs aplūkotu tikai dažas no tām īpašībām.

Laiki var mainīties, apstākļi tāpat, bet patiesa Dieva priesterības nesēja īpašības paliek nemainīgas.

Pēc manām domām, vispirms katram no mums ir jāattīsta **vīzijas redzējums**. Viens rakstnieks reiz teica, ka vēsturi lielā mērā ietekmē mazi notikumi, tāpat ir arī ar cilvēku dzīvi. Ja mēs pielietotu šo principu savā dzīvē, tad varētu teikt, ka mēs esam daudzu mazu lēmumu rezultāts. Patiesībā, mēs esam savu izvēļu rezultāts. Mums ir jāattīsta spēja atcerēties pagātņi, izvērtēt tagadni un skatīties nākotnē, lai paveiktu savā dzīvē to, ko Tas Kungs vēlas no mums. Jums, jaunie vīrieši, kam ir Ārona priesterība, vajadzētu spēt iztēloties to dienu, kad jums būs Melhisedeka priesterība, un tad sagatavot sevi kā diakoniem, kā skolotājiem, kā priesteriem saņemt svēto Melhisedeka priesterību no Dieva. Jums ir atbildība būt gataviem, kad saņemsiet Melhisedeka priesterību, atsaukties uz aicinājumu kalpot kā misionāram, to pieņemot un tad izpildot. Es lūdzu, lai katram zēnam un vīrietim būtu šis **vīzijas redzējums**.

Otrs princips, kuru vēlētos izcelt kā patiesa Dieva priesterības nesēja īpašību, ir **rīkošanās nepieciešamība**. Nepietiek tikai ar to, ka vēlamies rīkoties un teikt — es to paveikšu. Mums ir reāli jā*rīkojas*. Svarīgi ir rīkoties, nevis tikai *domāt*, ka spējam sasniegt savus mērķus. Ja mēs nepārtraukti atliksim savus mērķus, mēs nekad neredzēsīm to realizāciju. Kāds reiz teica šādi: Dzīvo domās par rītdienu un tev būs liela un tukša vakardienas šodiena.¹

1976. gada jūlijā skrējējam Gerijam Bjorklandam bija mērķis sagatavoties ASV Olimpiskās komandas 10 tūkstošu metru skrējienam, kas notika Monreālas Olimpiādē. Pusceļā, veicot sarežģīto kvalifikācijas skrējieni, pēkšņi viņš pazaudēja savu kreiso kedu.

Ko jūs un es darītu, ja tas notiktu ar mums? Es pieņemu, ka viņš būtu varējis padoties un apstāties. Viņš būtu varējis vainot savu neveiksmi un zaudējis iespēju piedalīties lieliskākajās sacīkstēs savā dzīvē, bet šis čempions to nedarīja. Viņš turpināja skriet bez kedas. Viņš apzinājās, ka viņam ir jāskrien ātrāk nekā jebkad agrāk savā dzīvē. Viņš zināja, ka viņa konkurentiem tagad bija priekšrocība, kuras tiem nebija skrējiena sākumā. Skrienot pa izdedžu trasi ar vienu uzvilktu kedu un bez otras, viņš finišēja trešais un kvalificējās iespējai piedalīties sacīkstēs cīņai par zelta medaļu. Viņa uzrādītais skrējiena laiks bija labākais, kāds viņam jebkad bija bijis. Viņš rīkojās, darot nepieciešamo, lai sasniegtu savu mērķi.

Kā priesterības nesēji, dažreiz varam atskārst savā dzīvē, ka ir brīži, kad vilcināmies vai kad esam garlaikoti, vai noguruši, vai arī piedzīvojam vilšanos vai sirdssāpes. Kad tā notiek, es ceru, ka mēs turpināsim ar vēl lielāku neatlaidību rīkoties savu mērķu sasniegšanā.

Agrāk vai vēlāk katrs no jums tiks aicināts kādā no Baznīcas aicinājumiem. Varbūt par diakonu kvoruma prezidentu, skolotāju kvoruma sekretāru, priesterības padomdevēju, klases skolotāju, bīskapu. Es varētu minēt vairāk, bet jūs sapratāt, ko es domāju. Man bija tikai 22 gadi, kad tiku aicināts par bīskapu sešdesmit-septītajā Soltleiksitijas draudzē. Tā kā draudzē bija 1080 Baznīcas locekļu, liela daļa uzmanības un rūpes tika veltītas tam, lai katrs risināmais jautājums, kurš bija aktuāls, tiktu atrisināts, un katrs draudzes loceklis justos iesaistīts un aprūpēts. Lai arī šis aicinājums bija ļoti grūts, es neļāvu uzdevumiem pārpludināt sevi. Es sāku strādāt, kā to darīja citi, lai kalpotu pēc savām labākajām spējām. Katrs no mums var darīt to pašu, neatkarīgi no aicinājuma vai atbildības.

Tikai pagājušajā gadā es nolēmu apskatīties, cik daudz māju joprojām atrodas turpat no tā perioda starp 1950. un 1955. gadu, kad es kalpoju par bīskapu. Es lēnām izbraukāju cauri katram rajonam, kurš kādreiz bija draudzes robežās. Es biju pārsteigts, secinot no savas izlūkošanas, ka starp visām mājām un dzīvokļu kompleksiem, kur dzīvoja mūsu tūkstotis astoņdesmit Baznīcas locekļu, palikuši bija tikai trīs mājokļi, no kuriem viens bija aizaudzis ar zāli un neapcirtiem koku zariem. Es konstatēju, ka tur neviens nedzīvo. No pārējiem palikušajiem diviem dzīvokļiem, vienam bija aiznagloti logi, un tas bija neapdzīvots, un otrs nams izskatījās pēc kāda biznesa biroja.

Es novietoju mašīnu, izslēdzu dzinēju un apsēdos uz kādu laiku. Es varēju iztēloties savā prātā katru māju un dzīvokļu kompleksu, katru Baznīcas locekli, kas tur dzīvoja. Lai arī māju un namu vairs nebija, atmiņas joprojām bija ļoti spilgtas par ģimenēm, kuras dzīvoja katrā no mājokļiem. Es domāju par autora Džeimsa Barija vārdiem, kurš rakstīja, ka Dievs mums ir devis atmiņas, lai mums varētu būt jūnija rozes, kad dzīvē ir decembris.² Cik ļoti pateicīgs es biju par iespēju kalpot tajā aicinājumā! Šāda svētība var būt katram no mums, ja mēs centīsimies darīt visu, kas ir mūsu spēkos savos aicinājumos.

Nepieciešamība rīkoties tiek prasīta no katra priesterības nesēja.

Trešais princips, kuru vēlos izcelt, ir **ticības nepieciešamība**. Mums ir jābūt ticībai pašiem sev un ticībai, ka Debesu Tēvs spēj svētīt mūs un vadīt mūs ikdienas darbos. Daudzus gadus atpakaļ psalmu rakstnieks uzrakstīja brīnišķīgu patiesību. Viņš teica: „Ir labāk uzticēties Tam Kungam, nekā paļauties uz cilvēku. Ir labāk uzticēties Tam Kungam, nekā paļauties uz princesi.”³ Citiem vārdiem, paļausimies uz Dieva spēju mūs vadīt. Draudzība var mainīties, bet Tas Kungs ir nemainīgs.

Šekspīrs savā lugā *Ķēniņš Henrijs Astotais* mācīja šo patiesību caur kardinālu Volsiju — vīrieti, kurš baudīja lielu slavu un lepnumu tādēļ, ka bija draugos ar ķēniņu. Kad draudzība beidzās, kardināls Volsijs pazaudēja savas pilnvaras, kā rezultātā pazuda arī ietekme un prestižs. Viņš bija tas, kurš bija ieguvis visu un tad zaudējis visu. Savās sirds bēdās viņš runāja īstu patiesību savam kalpam Kromvelam:

*Ak, Kromvel, Kromvel!
Ja būtu es kalpojis Dievam ar pusi no degsmes,
Ar ko es kalpoju ķēniņam, viņš nebūtu manā vecumā
Izlicis mani kailu naidnieku priekšā.⁴*

Es ceru, ka katrā šovakar klātesošā sirdī būs **ticības nepieciešamība**.

Es pievienoju savam sarakstam **šķīstības nepieciešamību**. Tas Kungs ir teicis, ka mums ir jāļauj tikumībai rotāt mūsu domas nepārtraukti.⁵

Es atceros kādu priesterības sapulci, kura risinājās Tabernakulā, Soltleiksītijā, kad es biju Ārona priesterības nesējs. Baznīcas prezidents uzrunāja priesterības nesējus un pateica ko tādu, ko es nekad neesmu aizmirsis. Viņš pateica, ka būtībā vīrieši, kuri paveic dzimumgrēku vai kā citādi grēko, nedara to piepeši vienā acumirkļī. Viņš uzsvēra, ka mūsu rīcībai pa priekšu iet domas, un, kad mēs grēkojam, tas ir tāpēc, ka sākotnēji mēs domājam par konkrēta grēka izdarīšanu. Viņš apgalvoja, ka veids, kā izvairīties no grēka, ir tīru domu turēšana. Svētie Raksti māca: kā mēs domājam savā sirdī, tādi mēs esam.⁶ Mums ir jābūt šķīstiem savā dzīvē.

Ja mēs vēlamies būt misionāri mūsu Debesu Tēva valstībā, tad mums ir jābūt Viņa Svētā Gara klātbūtnes cienīgiem, un mums ir nepārprotami pateikts, ka Tā Kunga Gars nemīt nešķīstos tempļos.

Un visbeidzot, **lūgšanas nepieciešamība**. Vēlme komunicēt ar Debesu Tēvu, raksturo patiesu Dieva priesterības nesēju.

Kad mēs uzrunājam To Kungu kā ģimene vai individuāli lūdzot, darīsim to ar ticību un palāvību uz Viņu. Atcerēsimies Apustuļa Pāvila pavēli Ebrejiem: „Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā.”⁷ Ja kāds no mums ir bijis lēns uzklaut padomu lūgt bieži, nav labāka laika kā tagad, kad to sākt darīt. Viljams Kūpers apgalvoja: „Sātans šausminās, kad redz vājāko no svētajiem nometušos uz saviem ceļiem.”⁸ Tiem, kuri domā, ka lūgšana demonstrē fizisku vājumu, der atcerēties, ka cilvēks nekad nav lielāks kā brīdī, kad ir uz saviem ceļiem.

Kaut mēs vienmēr atcerētos, ka . . .

*Lūgšana ir dvēseles sirsnīga vēlme,
Izteikta skaļi vai pie sevis
Tā ir kā paslēpta uguns,
Kas krūtīs trīc.*

*Ak, Tu, caur ko mēs nākam pie Dieva,
Ceļš, Patiesība un Dzīvība!
Tu, kas esi staigājis lūgšanas ceļu;*

*Dievs, māci mums lūgt.*⁹

Pilnveidojot **lūgšanas ieradumu**, mēs saņemsim svētības, kuras Debesu Tēvs ir paredzējis mums.

Noslēdzot — kaut mums būtu *vīzija*, kaut mēs pūlētos vairāk. Kaut mēs ilustrētu ar piemēru *ticību* un *šķīstību* un padarītu *lūgšanu* par savas dzīves sastāvdaļu. Tad mēs patiesi būsim ķēnišķi priesteri. Šāda ir mana lūgšana, mana personīgā lūgšana šajā vakarā, un to es saku no savas sirds Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Meredith Willson un Franklin Lacey, *The Music Man* (1957).
2. Skat. Laurence J. Peter, comp., *Peter's Quotations: Ideas for Our Time* (1977), 335.
3. Psalmi 118:8–9.
4. 3. cēliens, 2. aina, 455–58. rinda.
5. Skat. M&D 121:45.
6. Skat. Sal. pam. 23:7.
7. Ebrejiem 11:6.
8. William Neil, comp., *Concise Dictionary of Religious Quotations* (1974), 144.
9. "Prayer Is the Soul's Sincere Desire," *Hymns*, 145.